

Sygn. akt: X U 601/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 4 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2016 r. we W.

sprawy z odwołania **T. N.**

od decyzji (...) Oddział we W.

z dnia 8 lipca 2015 r. znak: (...)

w sprawie **T. N.**

przeciwko (...) Oddział we W.

o jednorazowe odszkodowanie

I. oddała odwołanie;

II. nie obciąża wnioskodawczyni kosztami postępowania.

Sygn akt X U 601/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni T. N. wniosła odwołanie od decyzji (...) Oddział we W. z dnia 8 lipca 2015 r., którą to decyzją strona pozwana odmówiła wnioskodawczyni prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległa wnioskodawczyni w dniu 9 lutego 2015 r.

We wniesionym od tej decyzji odwołaniu wnioskodawczyni wskazała, że wypadek zdarzył się dnia 09.02.2015 i wówczas stwierdzono u niej skręcenie części lędźwiowo-krzyżowej kręgosłupa. Od tego dnia jakość jej życia uległa pogorszeniu. Na skutek upadku odczuwa dokuczliwe dolegliwości bólowe w okolicy lędźwiowo-krzyżowej. Ból nasila się z chwilą gdy chce szybko iść. Nie może również biegać (czego do tej pory nie było). Wnioskodawczyni wskazała dodatkowo, że jest pod stałą opieką lekarską, przyjmując leki przeciwbólowe i rozluźniające. Jest czynna zawodowo, ale bóle utrudniają jej pracę i codzienne życie. Dlatego nie może zgodzić się z niesprawiedliwą decyzją strony pozwanej.

Strona pozwana w udzielonej odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana podniosła, że orzeczeniem z dnia 02.07.2015 r., Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że obrażenia jakich doznała wnioskodawczyni podczas wypadku nie skutkują naruszeniem sprawności organizmu uzasadniającej przyznanie jednorazowego odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu- stan po stłuczeniu odcinka L-S kręgosłupa z podmiotowym zespołem bólowym. Zgodnie z przepisami Ustawy z dnia

30.10.2002r., o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002r., Nr 199 póź. 1673) oraz § 8 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r., w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustaleniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. Nr 234, póź. 1974 z 2002r.) - podstawą orzekania w przedmiocie jednorazowego odszkodowania, są ustalenia Lekarza Orzecznika O/ZUS i Komisji Lekarskiej jako instancji odwoławczej. Jej opinia stanowi wyłączną podstawę ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu, braną pod uwagę przy wydawaniu decyzji. Wnioskodawczyni nie wniosła sprzeciwu do Komisji Lekarskiej, natomiast Lekarz Orzecznik stwierdził, że przebyty uraz nie daje podstaw do przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Odszkodowanie, które ustala O/ZUS określa się w oparciu o występujący u poszkodowanego stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, wyrażony w procentach. Nie podlegają rekompensacie cierpienia, uciążliwości, czy inne dolegliwości będące następstwem urazu. Nie jest to bowiem przewidziane w powołanych wyżej przepisach, której jako wyłączne kryterium ustalenia wymiaru odszkodowania ustanawiają stopień uszczerbku na zdrowiu i nie przewidują innych podstaw.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni ma lat 55, z zawodu jeset pielęgniarką, pracuje w (...)we W..

W dniu 09.02.2015r. wnioskodawczyni pośliznęła się na terenie zakładu pracy, upadła na bok i plecy, poczuła silny ból w okolicy odcinka lędźwiowego kręgosłupa i kości ogonowej. Wnioskodawczyni została zaopatrzona w (...) przy ul. (...). W badaniu RTG odcinka lędźwiowego kręgosłupa nie wykazano obecności zmian pourazowych. Wnioskodawczyni przez 2 miesiące przebywała na zwolnieniu lekarskim. Następnie wnioskodawczyni powróciła do pracy, jest pod okresową kontrolą ortopedyczną. W dniu 13 sierpnia 2015r. wnioskodawczyni przebyła iniekcję do więzadła krzyżowo-kulszowego lewego - z poprawą.

Wnioskodawczyni podnosi, że nie ma możliwości szybszego poruszania się ze względu na występujące wówczas dolegliwości bólowe. W leczeniu: S. M., N., K..

Wnioskodawczyni wystąpiła do strony pozwanej z wnioskiem o przyznanie prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem przy pracy z dnia 9 lutego 2015 r.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 czerwca 2015 r. ustalono, że u wnioskodawczyni wystąpił 0% uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 lutego 2015 r.

Wnioskodawczyni złożyła sprzeciw od w/w orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 2 lipca 2015 r. ustalono u wnioskodawczyni ponownie 0% uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 lutego 2015 r. tj. 20%. Stwierdzono, że u wnioskodawczyni wystąpił stan po stłuczeniu odcinka L-S kręgosłupa z podmiotowym zespołem bólowym.

Decyzją z dnia 8 lipca 2015 r. strona pozwana odmówiła wnioskodawczyni prawa do jednorazowego odszkodowania. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem dokonuje lekarz orzecznik ZUS lub komisja lekarska po zakończeniu leczenia i rehabilitacji. Strona pozwana odmówiła jednorazowego odszkodowania gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 2 lipca 2015 r. ustaliła 0% uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wypadku z dnia 9 lutego 2015 r.

Dowód: akta odszkodowawcze strony pozwanej,

Opinia biegłych sądowych ortopedy i neurologa k. 9

U wnioskodawczyni rozpoznano w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 lutego 2015 r. stan po urazie przeciążeniowym kręgosłupa lędźwiowego, podmiotowy zespół bólowy kręgosłupa LS, bez objawów korzeniowych.

U wnioskodawczynie rozpoznano również stan po usunięciu pęcherzyka żółciowego, stan po leczeniu operacyjnym schorzenia nowotworowego narządu rodnoego.

U wnioskodawczynie nie występuje uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 lutego 2015 r.

U wnioskodawczynie występuje dobra ruchomość odcinka lędźwiowego, bez objawów korzeniowych rozciągowych L. 7a i N. oraz ubytkowych, nie stwierdzono żadnych klinicznych cech uszkodzenia obwodowego układu nerwowego. U wnioskodawczynie występują odruchy głębokie obecne, równe, bez cech neurogenego zaniku mięśni. Zastosowane po urazie kręgosłupa leczenie przyniosło obiektywnie bardzo dobry efekt terapeutyczny.

W ustaleniu 0% uszczerbku na zdrowiu w wyniku wypadku przy pracy uwzględniono fakt, że wnioskodawczynie w wyniku wypadku upadła, poczuła silny ból w okolicy odcinka lędźwiowego kręgosłupa i kości ogonowej. Nie każdy uraz skrętny w części lędźwiowo-krzyżowej pozostawia następstwa w postaci trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia biegłego sądowego neurologa i ortopedy k. 9

Opinia uzupełniająca biegłego sądowego neurologa i ortopedy k. 26

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczynie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl przepisu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2009.167.1322 ze zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

Bezspornym w sprawie pozostawał fakt wystąpienie i ocena zdarzenia z dnia 9 lutego 2015 r., jako wypadku przy pracy.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 powołanej wyżej ustawy ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Przy czym na mocy ust. 2 powołanego artykułu za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy. W myśl ust. 3 art. 11 za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

W ocenie strony pozwanej, w szczególności w ocenie Komisji Lekarskiej ZUS z orzeczenia z dnia 2 lipca 2015 r. uszczerbek na zdrowiu wnioskodawczynie spowodowany skutkami wypadku przy pracy z dnia 9 lutego 2015 r. wynosi 0%.

Wnioskodawczynie zakwestionowała w/w ustalenia wskazując, że nadal utrzymują się u niej skutki wypadku, w związku z tym wnosi o ustalenie wyższego niż 0% uszczerbku na zdrowiu.

Wobec medycznej natury okoliczności spornych, które były istotne dla rozpoznania niniejszej sprawy, ich wyjaśnienie w ocenie Sądu, wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych.

U wnioskodawczynie rozpoznano w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 lutego 2015 r. stan po urazie przeciążeniowym kręgosłupa lędźwiowego, podmiotowy zespół bólowy kręgosłupa LS, bez objawów korzeniowych.

Biegli jednoznacznie uznali, że trwały uszczerbek na zdrowiu wnioskodawczynie w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 lutego 2015 r. wynosi 0 %.

W swojej opinii biegli jednoznacznie również uzasadnili, że „U wnioskodawczynie występuje dobra ruchomość odcinka lędźwiowego, bez objawów korzeniowych rozciągowych L. 7a i N. oraz ubytkowych, nie stwierdzono żadnych

klinicznych cech uszkodzenia obwodowego układu nerwowego. U wnioskodawczyni występują odruchy głębokie obecne, równe, bez cech neurogenego zaniku mięśni. Zastosowane po urazie kręgosłupa leczenie przyniosło obiektywnie bardzo dobry efekt terapeutyczny”.

W ocenie biegłych zaskarżona decyzja strony pozwanej odzwierciedla stan rzeczywisty i jest zgodne z obowiązującymi przepisami.

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach strony pozwanej i aktach przedmiotowej sprawy, które zostały sporządzone przez podmioty profesjonalne i uprawnione oraz których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnosząc się do opinii biegłych sądowych Sąd uznał za wiarygodne opinie sporządzone przez nich w toku niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu, wydana w sprawie opinia biegłych sądowych jest rzetelna, racjonalna, wewnętrznie spójna, logiczna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy a Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie przez biegłych sądowych zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające rozpoznane u wnioskodawczyni schorzenia i stopień ich nasilenia po wypadku przy pracy z dnia 9 lutego 2015 r.

Biegli sądowi obowiązani są zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem ich pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opinii, nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w odniesieniu do obowiązujących przepisów. Tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzecznictwem.

Wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron.

Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegły sądowy wydający opinię w niniejszej sprawie złożył przed objęciem funkcji przysięgę, którą jest związany. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Sąd podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Zgodnie z art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Samo niezadowolenie stron z opinii biegłych nie uzasadnia jednak zażądania dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, tym bardziej, gdy strony nie zgłosiły do nich żadnych konkretnych zastrzeżeń.

Sąd, w ramach zastrzeżonej dla niego swobody, decyduje, czy ma możliwość oceny dowodu w sposób pełny i wszechstronny, czy jest w stanie prześledzić jego wyniki oraz - mimo braku wiadomości specjalnych - ocenić rozumowanie, które doprowadziło biegłego do wydania opinii. Sąd czyni to zapoznając się z całością opinii, tj. z przedstawionym w niej materiałem dowodowym, wynikami badań przedmiotowych i podmiotowych. Wszystko to, a nie tylko końcowy wniosek opinii, stanowi przesłanki dla uzyskania przez sąd podstaw umożliwiających wyjaśnienie

sprawy. Z tego też względu zastosowanie art. 286 k.p.c. pozostawione jest uznaniu sądu, co jednak w niniejszej sprawie – zważywszy na powyższe okoliczności – nie dało podstaw do jego zastosowania.

Warto zarazem zwrócić uwagę na to, że opinia nie stanowiła jedynej fachowej wypowiedzi na temat stanu zdrowia wnioskodawczynie. Jeszcze na etapie postępowania przed organem rentowym wnioskodawczynie została poddana badaniom przeprowadzonym przez zespoły lekarskie, które także wykluczyły uszczerbek na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy. Tej zbieżności ocen poszczególnych zespołów lekarskich, wydających swoje opinie niezależnie od siebie, nie można w żaden sposób deprecjonować, lecz trzeba potraktować ją jako dodatkową okoliczność przemawiającą za rzetelnością i prawidłowością opinii sporządzonych przez biegłych.

W swoim piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2015 r. wnioskodawczynie złożyła zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych, w związku z czym Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłych sądowych celem ustosunkowania się do jej zastrzeżeń.

Biegli w swojej opinii uzupełniającej szczegółowo i merytorycznie odnieśli się do każdego z zarzutów wnioskodawczynie. Biegli wyraźnie wskazali w uzasadnieniu swojego stanowiska, że: „nie mają podstaw do stwierdzenia, że „diagnoza postawiona na pogotowiu była błędna”, a także, że: „Nie każdy uraz skrętny w części lędźwiowo-krzyżowej pozostawia następstwa w postaci trwałego uszczerbku na zdrowiu” jak również, że: „Zapis dotyczący powrotu wnioskodawczynie z pozycji leżącej na plecach do pozycji siadu płaskiego bez wspomaganie rąk jest wynikiem przeprowadzonego osobiście badania przedmiotowego wnioskodawczynie. Konieczność wspomaganie się rękami nie byłaby faktem decydującym przy orzekaniu uszczerbku na zdrowiu.”

Wnioskodawczynie nie złożyła do opinii uzupełniającej zastrzeżeń pomimo prawidłowego pouczenia o prawie złożenia takich zastrzeżeń, pod rygorem pominięcia ich w toku dalszego postępowania. Zatem należy uznać, że zgodziła się z twierdzeniami biegłych.

Wnioskodawczynie nie składała również żadnych dalszych wniosków dowodowych.

Z powyższych względów Sąd nie widział potrzeby uzupełniania opinii biegłych, a tym bardziej – zlecenia sporządzania opinii kolejnemu biegłemu. Stanowisko to jest zgodne z utrwaloną w orzecznictwie Sądu Najwyższego linią orzeczniczą.

W wyroku z dnia 15 lutego 1974 r. (sygn. II CR 817/73, nie publ.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że dowód z opinii biegłego jak i instytutu ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów a w szczególności art. 217 § 1 kpc. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych czy też z opinii instytutu w każdym wypadku, gdy opinia złożona jest niekorzystna dla strony. W świetle art. 286 kpc Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności.

Analogiczny pogląd Sąd Najwyższy wyraził w wyroku z dnia 18 lutego 1974 r. (sygn. II CR 5/74, Biul. Inf. SN 1974/4 poz. 64), wskazując na to, że okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy wypowiadało się kilka kompetentnych pod względem fachowym zespołów biegłych, nie może uzasadniać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Za nieuzasadnione należy uznać stanowisko, według którego nie wolno zaniechać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli dotychczas opracowane opinie biegłych nie dają podstaw do rozstrzygnięcia sprawy w sensie wskazywanym przez stronę. Odmiennie stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAP 2000/22/807; wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 10 października 1999 r., II UKN 158/99, OSNAP 2001/2/51; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, nie publ.).

W wyroku z dnia 21 listopada 1974 r. (sygn. II CR 638/74, OSPiKA 1975/5/108) Sąd Najwyższy podkreślił, że jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywająca, że sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych.

Mając powyższe na uwadze, iż stan zdrowia wnioskodawczynie i dolegliwości jakich doznaje ona nie daje podstaw do ustalenia wyższego procentowego uszczerbku na zdrowiu niż 0%, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł o treść art. 98 w zw. z 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.).